

CLÀSSICA A LA REIAL ACADÈMIA

Dimarts 9 de maig de 2023 a les 19.30 hores!

Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi

Saló d'actes

Barcelona

Concert/Homenatge a Gracià Tarragó, en els 50 anys de la seva mort

GRACIÀ TARRAGÓ guitarrista, compositor i pedagog

JAUME TORRENT Guitarrista, compositor i acadèmic

Gracià TARRAGÓ (Salamanca, 1892 - Barcelona, 1973)

CINC PRELUDIS

- Núm. 1 en Mi major (*agraïment*)
- Núm. 2 en La major (*Pregària*)
- Núm. 3 en Mi menor (*imitatiu*)
- Núm. 4 en Si menor (*nostàlgic*)
- Núm. 5 en Sol major

LES JOGUINES DE LA PETITA RENATA (6 peces breus)

- Rinxols d'or (*Tonadilla*)
- Maria Reyes (*Malaguenya*)
- Tristoi (*Cançó de bressol*)
- La caputxeta vermella (*Petita romança*)
- El príncep (*Minuet a l'estil de Haydn*)
- El cucut i el soldadet (*Conte infantil*)

CINC PECES D'INSPIRACIÓ POPULAR

- Salmantina
- Mar en calma
- Extremèña
- Murciana
- Baila, Maruxiña

Jaume TORRENT (Barcelona, 1953)

VARIACIONS SOBRE UN TEMA DE TARRAGÓ, op. 25

- (*en forma de tres moviments*)
- I Tema i variacions 1 a 7
- II Variacions 8 a 13
- III Variacions 15 a 19 i CODA

Gracià TARRAGÓ (Salamanca, 1892 - Barcelona, 1973)

TRES SARDANES

- Rondalla gironina
- Pins
- Cala Montjoi

racba.org

@antonserrap

@antonserraf

fomentdelaclassica.cat

Vull rebre informació de les activitats de l'Associació pel Foment de la Música Clàssica

(Li preguem que ompli clarament les dades i ens ho entregui a la sortida del concert) (Si no ho vol retallar, demani un formulari a la sortida)

Nom i primer cognom

.....

Correu electrònic

.....

En complir els cinc anys, la família de GRACIÀ TARRAGÓ - d'origen lleidatà - s'instal·là definitivament a Barcelona i als nou ingressà al Conservatori del Liceu per estudiar violí i guitarra. L'any 1908 es traslladà al Reial Conservatori de Madrid on obtindria els títols de violí i de viola, havent tingut com a mestre d'harmonia a Bartolomé Pérez Casas (compositor i director d'orquestra, alumne de Felip Pedrell) i de violí a Antonio Fernández Bordas (deixeble de Pablo Sarasate i compositor). En tornar a Barcelona l'any 1912, amplià els estudis d'harmonia i composició amb Vicenç M. Gibert (organista i compositor, alumne de Felip Pedrell i Lluís Millet) i perfeccionà els coneixements de guitarra amb Miquel Llobet (alumne de Francesc Tàrraga i reconegut intèrpret i compositor).

Al llarg de la seva prolongada activitat artística, participà permanentment en la vida musical del país, no només com a guitarrista, sinó també com a intèrpret de violí i de viola. Fou primer viola solista de l'Orquestra Simfònica de Barcelona fundada per Joan Lamote de Grignon, de l'Orquestra de Pau Casals i de la del Gran Teatre del Liceu entre altres, així com de destacades agrupacions de cambra en les què col·laborà amb músics com Eduard Toldrà, Pau Casals, Sants Sagrera, Josep Trotta i Manuel Guerin, entre altres. Fou membre fundador del Quartet Ibèric.

L'any 1936 guanyà el Primer Premi del Concurs Internacional de Composició per a Guitarra celebrat a la ciutat de Bolonya (Itàlia) amb l'obra «Cançó de bressol» (estil asturià).

Col·laborà, des dels seus inicis, amb «Ars Musicae», formació instrumental pionera a Espanya en el cultiu de la música antiga interpretada amb instruments històrics, creada pel musicòleg mossèn Higiní Anglès.

Entre 1950 i 1965 efectuà, amb la seva filla Renata, diverses gires per Espanya i Europa, actuant, en nombroses ocasions, amb Victòria del Angels, a qui havia descobert a l'aula de guitarra del Conservatori del Liceu.

El 1971 creà el «Quartet Tarragó» (quatre guitarres) el qual es convertiria, entre els anys 1975 i 1985, en el grup de cambra espanyol amb més activitat concertística arreu del món.

La figura de Gracià Tarragó ha tingut una especial rellevància en el camp de la pedagogia. A partir de l'any 1933 es va fer càrrec de l'aula de guitarra al CSM del Liceu.

És un dels compositors d'obres per a guitarra més prolífics de la seva època. El seu extens catàleg conté obres inspirades en el repertori popular espanyol i català. Preludis, Nocturns, Sardanes, Suites, Música de cambra i una important obra pedagògica que el fan mereixedor d'un lloc destacat en la història de la guitarra del segle XX.

Jaume Torrent estudià amb Gracià Tarragó durant els darrers anys de la seva vida. En morí el mestre, Jaume Torrent es convertí en el depositari dels seu arxiu musical (manuscrits, edicions, fotografies...). L'any 2005 inicià un treball de revisió de l'obra per a guitarra del mestre que culminaria, l'any 2009, amb una edició crítica publicada en tres volums amb un contingut prop de un centenar d'obres. L'any 1998 organitzà l'homenatge (amb motiu del 25 aniversari de la seva mort) que se li va retre al CSM el Liceu amb una exposició representativa de l'arxiu de partitures (autògrafs, fotografies...) i en un concert monogràfic en el qual interpretà algunes de les seves obres més representatives.

Jaume Torrent inicià l'estudi de la guitarra amb el mestre Gracià Tarragó, deixeble de Miquel Llobet. El 1975 començà la seva carrera internacional com a solista i com a membre del Quartet Tarragó. Participà en nombrosos festivals internacionals com els de Sceaux, Cadaqués, Beirut, Rust, Matzen, Torroella de Montgrí, Amman, Barcelona, Kíev, Ludwigsburg, Berlín, etc.

Ha actuat com a solista d'importants orquestres europees i americanes (Orquestra Simfònica de París, de Cambra d'Israel, Simfònica de la RAI, Dresdner Philharmonie, Filharmònica Nacional d'Ucraïna, de la RTV Espanyola, Bilkent Symphony, de la Ràdio Búlgara, de la RTV de Luxemburg, American Wind Symphony, Symphony Orchestra of Bursa, Westcoast Shymphony de San Francisco, Simfònica de València, etc.) sota la batuta de prestigiosos directors com: Ph. Entremont, R. Frühbeck de Burgos, C. Mansur, E. García Asensio, M. Natchev, R. Austin Boudreau, M. Natchev, D. Tosi, M. Galduf, I. Palkin, G. Aykal, D. Tosi i E. van Tiel, G. Gallegos, entre altres.

Ha sigut catedràtic de guitarra i director del Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona.

Com a compositor té un extens catàleg d'obres per a guitarra sola, música de cambra i orquestra, publicades en editorials com Boileau, Clivis, Piles, Trekel i Schott. El seu Concerto de Rialp per a guitarra i orquestra, op. 70, està considerat per veus autoritzades del panorama musical internacional com "un dels millors concerts per a guitarra escrits fins al moment que es presenta com a rival dels grans concerts de compositors de la talla de Joaquín Rodrigo, Heitor Villa-Lobos, Leo Brouwer o Lalo Schifrin, entre altres". (Ángelo Gilardino).

Ha enregistrat la integral de l'obra completa per a guitarra sola d'H. Villa-Lobos, la de J. Turina i una bona part de l'obra de G. Tarragó i de l'obra pròpia.

El 2004 Jaume Torrent va ser guardonat per la Fundació Golden Fortune d'Ucraïna en reconeixement a la qualitat de la seva carrera artística i el 2021 va ser elegit acadèmic de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi.

Convençut que les tècniques guitarrístiques divulgades actualment no contemplen la plena utilització del potencial volumètric de la guitarra, ha desenvolupat un intens treball d'investigació cercant els recursos tècnics que possibilitin l'ús de tot el cabdal sonor de l'instrument a fi d'incrementar -sense haver de renunciar a les qualitats pròpies d'un bon so ni a las qualitats tímbriques de la guitarra- la seva presència sonora en els concerts en directe, augmentar la seva capacitat de contrastos dinàmics i dotar l'expressivitat del discurs guitarrístic d'una major intensitat dramàtica. Actualment, ha adquirit una projecció sonora i una capacitat d'estratificació de les dinàmiques absolutament inusual en el món de la guitarra.